

Բազմիցս ենք հանդիպել արվեստագետների գործերի, որտեղ սիմվոլիկ կամ ուղղակի իմաստով օգտագործվել է սեղանը: Սակայն, սեղանը՝ որպես գաղափար, որի շուրջ կարելի լիներ համախմբել արվեստի տարբեր միջոցներով աշխատող արվեստագետների, եթե երբեք, շատ հազվագյուտ է:

Սեղանը, սովորական կահույք է, թե՞, արդեն սովորական դարձած կահույք: Սեղանը կարող է վերածվել մարդու կամ հասարակության խորհդանիշի, ներկայացնել անձ, անձի ինքնություն, թե՞ պարզապես հարմար հարթություն է թղթապանակների կույտը տեղավորելու համար:

Հարցեր, որոնց պատասխանները հստակ չեն, քանի դեռ սեղանը, որպես արվեստի միջոց օգտագործելու արվեստագետների որևէ հանդիպում տեղի չի ունեցել: Այս ցուցահանդեսը այդ մտքի հանդիպման վայրն է:

Հետաքրքիր է թե հայկական իրականության մեջ, ինչպես և ինչպիսի ձևեր կստանա սեղանը, եթե փորձենք օգտագործել նրա ֆորման:

Ուսումնասիրելով արվեստագետների գործերը, որտեղ օգտագործվել է սեղանը, չի կարելի անտեսել Ամերիկացի արդի արվեստագետ Ջուդի Շիքագոյի մոնումենտալ նախագիծը: Նրան անհանգստացնում էր այն փաստը, որ քաղաքակրթության զարգացման գործընթացում կինը անտեսված է: 1974 թվին, արվեստագետը համախմբեց մի խումբ կանանց, որոնք հաջորդող 5 տարիների ընթացքում պատրաստեցին “The Dinner Party” ցուցահանդեսը, որի խորհրդանիշը հանդիսացավ սեղանը: Ներկայացվեց մի մեծ եռանկյուն սեղան, նվիրված 999 համաշխարհային հայտնի կանանց: Սեղանին դրված էին ընթրիքի անհրաժեշտ պարագաներ: Անկյուններում, նուրբ նախշազարդված և ասեղնագործված սփռնոցները, ասես խորհրդանշում էին անհատի ինքնության փաստաթղթերը: Կավե 39 ափսեներ, նվիրված էին Վիրջինիա Վոլֆին, Նատալի Բարնիին, Հատշեպսուտին (Hatshepsut), եւ այլոց :

Գալով արդի հայ հասարակության մեջ կանանց իրավունքների հիմնահարցերին, կարելի է նկատել, որ նորագույն պատմության ամենաբարդ

ժամանակաշրջանում, 20-րդ դարի սկզբը դարձավ հայ կնոջ ինքնության վերածնակություն անկնկալեղ: Ժամանակահատված, որի վերջին հարյուր տարիներին ականատես եղանք համաշխարհային երկու պատերազմների, տեղի ունեցավ Մեծ եղեռնը, ենթարկվեցին հայրենագրկան, արտորավայրերի ու վախի, անազատության ու օտար միջավայրում կայանալու մաքառումներին:

Շատ դեպքերում, հայ կինը դատապարտված էր իր վրա վերցնել գլոբալ պատմաքաղաքական կյանքի անշրջելի մարտահրավերներից առաջացող ներընտանեկան, հասարակական կյանքի վերածնակություն անհրաժեշտությունները: Ըստ այդմ, ինքնահաստատվելով, որպես հայկական հասարակության ինքնական, արարչագործ մաս:

Կա պատկերացում, ըստ որի հայկական հասարակության ներսում հայ տղամարդը իր կնոջն է հանձնել խոհանոցի բանալիներն, իսկ ինքը ճաշատեսչական սպասում է հանել ուտեստների: Հնարավոր է, այս տեսակի ավանդույթը կա, բայց արդի հայ իրականության մեջ բնավ գերակա չէ:

Ցուցահանդեսը ցանկություն է հայ կնոջ դիմանկարի վերծանման միջոցով խոսել մարդու ինքնության, ՄԱՐԴ ԱՆՀԱՏԻ ՊԱՏՄՈՒԹՅԱՆ, կամ պատմությունների մասին: Ի վերջո, ճաշարանում, թե աշխատավայրում, բակում կամ գնացքի վագոնի մեջ՝ սեղանն ինքնաբերաբար պարտադրում է հաղորդակցություն: Սեղանը, որի շուրջ հավաքված առմվազն երկուսը՝ կին և տղամարդ, ապա խումբ մարդիկ ձևավորում են անձի, ընտանիքի, սոցիալական խմբերի, հանրույթի ու հասարակության ինքնության արժեհամակարգը:

Արփա Հակոբյան
համադրող

ՆՈՐԱՐԱՐ ՓՈՐՁԱՊԱԿԱՆ ԱՐՎԵՍՏԻ ԿԵՆՏՐՈՆ
ARMENIAN CENTER FOR CONTEMPORARY EXPERIMENTAL ART

FOUNDERS: Sonia Balassanian, Founder and Senior Artistic Director; Edward Balassanian, Co-Founder and Chief Executive Officer; ARTS COUNCIL: David Kanayan, Director of Fine Arts Department; Gagik Ghazaryan, Director of Cinema, Theater and Video Department; ADMINISTRATION: Alik Abrahamian, Executive Director; Armine Arlikian, Public Relations;

Փակտոս Շուգակյան | 13 Pevosts Buzand Blvd., Yerevan, Armenia
T: +37410 568225, 568325, 560216 | F: +37410 560216 | E: info@accsa.info | W: www.accsa.info
81 Murray St, New York, NY 10007, USA | T: +1212 732-3598 | F: +1212 732-1175

media sponsors/հովանավորներ

YG YEREVAN GUIDE **ԼՂԳ** **Ս** ՍԽԱԼՈՆ

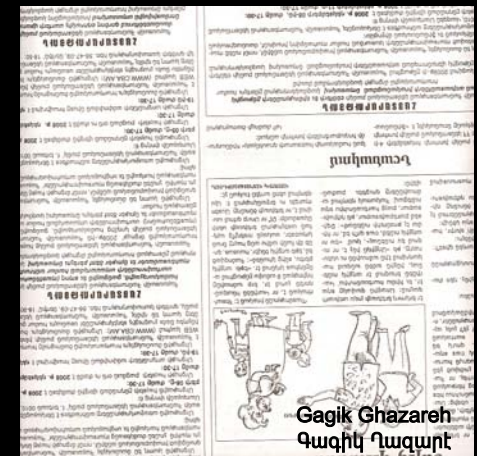
Gayane Yeghiazaryan
Գայանն Եղիազարյան

Arpa Hacopian
Արփա Հակոբյան

Sonia Balassanian
Սոնիա Պալասանյան

Gagik Ghazaryan
Գագիկ Դազարյան

Hamlet Vartanyan
Համլետ Վարդանյան

Elina Shahnazarova
Էլինա Շահնազարովա

There are many occasions when artists, either symbolically or directly, have used a table in their works. However, to use the table as an idea around which artists of varying techniques and styles are brought together is seldom, if ever.

Is the table a common piece of furniture, or is it a furniture which has become common and familiar? Can the table be turned into a symbol representing the man or the society, to represent the individual, or the identity of the individual? Or, is it simply a surface for placing piles of files and documents?

These are questions for which there are no clear answers, since there has not been a "meeting" of artists around a table as a means of artistic creation. This exhibition is a meeting place for such an idea.

It is interesting to find out what kind of transformation will the table go through in Armenian reality, when it is used as a form?

Studying work of art, where table has been used by the artist, one cannot ignore the monumental project of American contemporary artist Judy Chicago who was disturbed by the fact that women were ignored in the course of civilization. In 1974 she gathered together a group of women who over the following 5 years produced "The Dinner Party" exhibition, whose symbol was the table. It was a large triangular table dedicated to 999 internationally famed women. The table was set for dinner. In the corners there were delicately embroidered tablecloths laced with needlework, as if symbolizing documents of individual identity. 39 decorated clay plates were each dedicated to a famous female figure: Virginia Wolf, Natalie Barney, Hatshepsut and others.

Returning to the basic issues of women in Armenian society, it should be noted that during the most complex era of the contemporary history, the beginning of the 20th century became the genesis of formation of identity of the Armenian woman. It was an era, during the last century, which witnessed two World Wars, the Great Genocide, us being subjected to the loss of the Homeland, deportation and horror, loss of freedom, and struggle for attainment in foreign lands.

In many instances the Armenian woman was condemned to bear the imperative of formation of family and societal life, stemming from global, irreversible challenges of civilization. The result was achieving self-assertion as independent and creative part of the Armenian society.

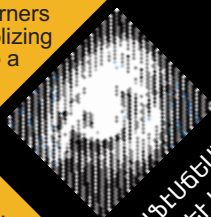
There is the impression that in Armenian society the Armenian man has given the keys of the kitchen to his wife, and sitting in the dining-room is waiting for the delicious dinner to be served. It is conceivable that such a tradition exists, but in the present-day Armenian reality it is in no way a dominant situation anymore.

This exhibition is a desire for speaking of identity, HISTORY OF THE MANKIND, or stories thereof, by interpretation of the image of the Armenian woman. After all whether in the dining-room or at the office, in the garden or in the train cabin, the table spontaneously compels interaction. The table around which there are at least two persons, a woman and a man, and later a group of persons, form value-systems of the individual, the family, the social groups, and the society.

Arpa Hacopian, Curator

ԻՍԵԼՆԻԹՅՈՒՆ

IDENTITY

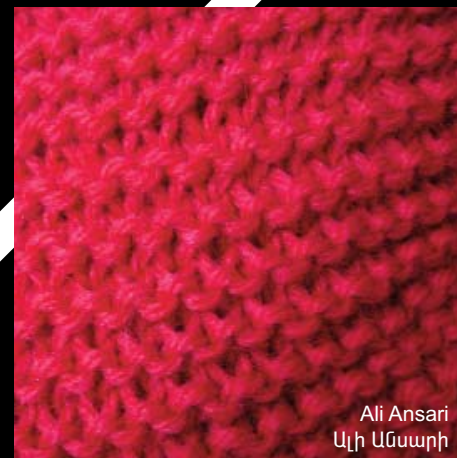

ԳԱՅԱՆՏԵԱՆ ԲԱՆԱԳԱՐԱՆ ԶԻՄԱՐԱՐՈՒՄ
ՏՆԱ ԵՎ ԱԼԲԵՐՏ ԴՈՂՈՍՅԱՆ
ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՄԱՍԻՆԻՍՏԱՆԻ
CAFESJIAN MUSEUM FOUNDATION
JEAN AND ALBERT BOGHOSSIAN
ARMENIAN CENTER FOR CONTEMPORARY EXPERIMENTAL ART

Curated by Arpa HACOPIAN
Համադրոր, Արպա ՀԱԿՈՅԱՆ
November 28 նոյեմբեր
December 15 դեկտեմբեր
2008

Heriknaz Galstyan
Հերիքնազ Գալստյան

Ali Ansari
Ալի Անսարի

Lusik Agoulets
Լուսիկ Ագուլեցի